

Miloň Čepelka

KOPA SONETŮ

První/Druhý/Třetí/Čtvrtý mandel sonetů

Miloň Čepelka

KOPA SONETŮ

První/Druhý/Třetí/Čtvrtý
mandel sonetů

Copyright © Miloň Čepelka, 2022

Editor, Photograph, Postface © Josef Pepson Snětivý,
2022

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Šulcová,
2022

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2022

ISBN 978-80-7475-394-7 (ePub)

ISBN 978-80-7475-395-4 (mobi)

ISBN 978-80-7475-396-1 (pdf)

MANDEL SONETÛ

SONET O HRŮZE Z TOHO, JAK JSI DALEKO

Ledva jsem vypil odpolední kávu,
černou jak duši zlotřilce,
tu sám jsem, rovněž ve chvílce,
propadl do tmy bolehlavu.

Klopýtám tam a nejsem vstavu
uvidět aspoň jiskěrku.
Sdíráám si kůži na štěrku,
a plísniš-li mě, pak jsi v právu.

Je trestuhodné takhle ztrácet
naději ve tvé usmání,
vždyť už mi dávno není dvacet

a nejsem kvítek na stráni.
Přesto, zbaven tvé blízkosti,
celý se třesu úzkostí.

SONET O STARÉM DILEMATU V NOVÉM ROUŠE

Propátrávám dvě slova, která jsou si
oč vzdálenější, tím víc příbuzná.
První je luna. V noci stříbro trousí,
a to snad pouze robot neuzná.

Ten naopak je blízký, div ne v tanci,
se slovem druhým, jímž je oblá nula.
Kleká před ní jak hříšník před monstrancí.
(Avšak i mnohé z lidí uhranula.)

Luna a nula, nula, luna,
luna jen jedna – a šik nul!
Luna jak harfa mnohostrunná,

leč počítač si odkliknul...
A teď, má milá, rozhodni ty:
dát na rozum či na své city?

SONET O BÁSNĚNÍ PRO TEBE

Rád píšu verše pěkně postaru,
ať je v nich rytmus, ať v nich jiskří rýmy,
a na klouzačce přísné paní Zimy
ukládám do nich svůj sen o jaru.

Miluji daktyl v spolku s trochejem,
ty dva mi stačí v smírné kombinaci.
A třebaže to nejednou dá práci,
požitek z výsledku si dopřejem

společně ve dvou, moje nejdražší.
Vždyť ty si také vážíš starých forem,
jež v čase zmatků udržují řád

a neúcta k nim tě až vystraší.
I z lásky k tobě pokouším se psát
na způsob Mistrů, kteří jsou mi vzorem.

SONET O MILOSTNÉM RÝMOVÁNÍ

Cvičení v rýmech, to mě těší.
A mám-li k němu vhodné téma
přátelící se s námi dvěma,
nezůstanou má ústa němá.

Slova se vtísní pod přístřeší
budoucí básně jako stádo
jehňátek něžných, každé rádo,
že najde tam své eldorádo.

Splývavé vlasy, dlouhé řasy,
ňadra a jádra, kolena,
rýhy a pihy – erby krásy,

čelo a tělo, ramena,
muž ve sloup touhy zakletý,
když mu jdou rety v ústrety.

SONET O TOUZE A S BLATOUCHY

Mám stále v srdci na sta blatouchů,
u nichž jsme stáli, žlutí uhranuti.
Tam jsem se zvolna měnil z rampouchu
na labužníka zmámeného chutí

tvých úst a slin. A moc dnes děkuju ti.
Vždyť byl jsem hodný ba i na mouchu,
jež bzukotem jen zvyšovala pnutí
vzrušených nervů. Ach, ty padouchu,

tak plísnil jsem se, pořád nedosycen
polibků, které z něhy přešly k touze,
však nebylo to věru platné pranic.

Jak potok břehů zbavil jsem se hranic
a pod blatouchy viděl jsem v té strouze
tvé bílé tělo, štíhlé jako svícen.

SONET O POKORNÉM ŠTĚSTÍ A S OZVĚNOU

Chvíle, kdy píšu, kdy mi jazyk podá
ta správná slova a ty pravé rýmy,
nemůže zničit žádná nepohoda.
Cítím se v říši hlásek mezi svými.

Na staré hrušce tiše šustí listí,
kosice míří k hnízdu krmit mladé,
a můj kout světa stranou nenávisti
trápí jen lítost, že tak není všade.

A k tomu ty, má lásko usměvavá,
ať už jsi blízko nebo vzdálená,
jsi v každém snu, jenž se mi v noci zdává,

a tvého hlasu znělá ozvěna
odměnou nese jako motýl v letu
milostnou píseň hranou na spinetu.

SONET O NESPOČETNOSTI TVÝCH KRÁS

Počítej se mnou: jedna, dvě, tři, čtyři
krát nekonečno. Tolik půvabů
máš v sobě, že se člověk těžko smíří,
když mu je dálka mění na tabu,

nedotknutelné, nedosažitelné.
Mohu je zrušit pouze ve snění,
když moje touha do tvé kůže velne
a ta, bělostná, něžně zrumění.

Tvé prsty, oči, uši, nos a rety,
kolena, kůtka, záda, každý zub,
co milimetr z tebe – klávesa,

jež dá se rozeznít a skrývá celé světy.
Že mi je dáváš, že to není lup,
proto jsem šťasten. Díky, nebesa.

SONET O VĚČNÉ POŠETILOSTI

„Až jednou vejdu zpátky do dítěte,“
napsal jsem kdysi v třiadvaceti
se strachem, až mi mládí uletí,
že rozplynu se v hloubkách řeky Léthé,

„až, moje lásky, všechny odejdete,“
mínil jsem, nevěře své paměti,
pak že snad zmoudřím, zbaven prokletí
nezralých roků: „Avšak neplač, světe,

bude to v řádu věcí. Tak být má.“
Dnes vím, jak jsem byl tenkrát zpozdilý,
a prosím ještě aspoň o chvíli.

Vždyť světlo, to je lepší nežli tma,
a moje láska je zde důkazem,
že těžko může být mi lehká zem.

SONET S VÁŽNOU PROSBOU

Můj hřbitov v Pohoří má v každém rohu lípu
a na těch lípách bzučí v červnu včely.
Jako by se i hroby rozezněly
a mrtví by si vyšli na besedu.

Radují se, co bude letos medu,
a kdo měl život sladší nežli jiný,
vynahradí teď marné laskominy
tomu, co ještě mlád se zabil v džípu.

Takový mír a pohoda tu vane.
Co bylo, bylo, co se stalo, stalo,
hlína to srovnala. A všude plno květů.

Přesto zde klekám k vážné prosbě, Pane:
Jednou sem jistě přijdu natrvalo,
leč dokud miluji, nech na pospas mě světu.

Celou knihu a mnoho dalších najdete na

www.nakladatelstvicas.cz